

ՔՈՅՐԵՐՈՒՍ

(Իրենք պիտի հասկնան թէ այս չնչին գրութիւնը
որոնց ուղղուած է. մասնաւորեղու պէտք չունիմ:)

Անոնց որ զիս հասկըցան
Եւ Երազը սիրեցին,
Իմ փոքրերու ցիրուցան,
Որոնք Երգիս դէմ բացին

Բաժակն իրենց հոգիին,
Ծաղիկն ինչպէս կը բանայ՝
Դէմն արեւուն, անձրեւին...
Թող գիտնան թէ կը մեծնայ

Իմ Երազը օրէ օր...
Գուցէ թելերն իր բանայ,
Ինչպէս արծիւ մը հըզօր,
Անհունին մէջ սըլանայ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

Դուն որ կ'անցնիս սա հովտէն, պիտի՝ չը դառնաս ալ երբեք,
Նայէ լըման վայելես բարիքները քու համբուն.
Զը չարչարուած, չը խաչուած եթէ սակայն անցնիս դուն,
Ճամբադ կիսաս կը մնայ, իմ հէք եղբայր, քեզի մէղք:

Կ'երթամ մերք լուրջ, մերք խընդուն, Երազներով բեռնաւոր,
Կ'անցնիմ երբեմն նըկուն, յանախ սակայն դեռ հըզօր.
Կ'ըսեմ փալէլ հարկ է միտ, յառաջանալ անպայման...
Մերք կը կենամ շըւարած, ո՞ւր կը ճանի այս համբան:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

